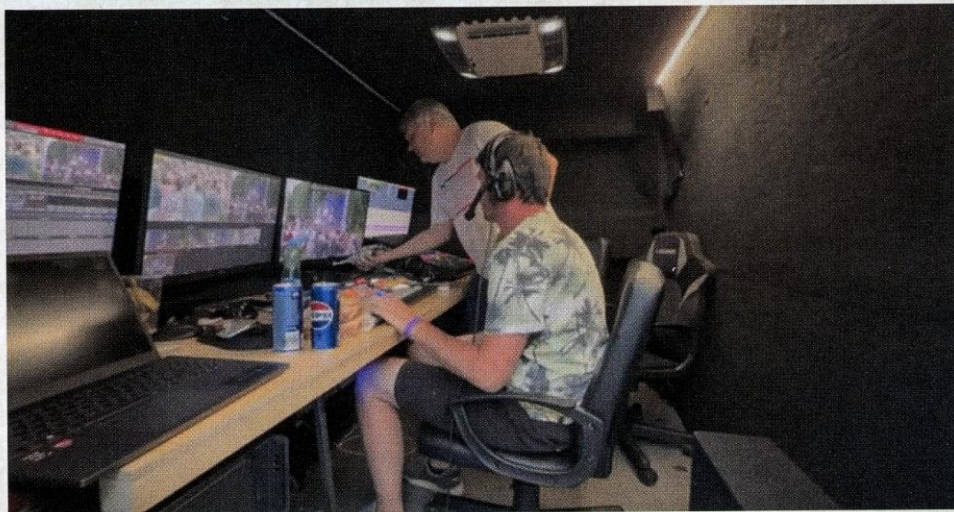

Murphy jen kroulí hlavou

Murphyho zákon č. 1:

**„Může-li se něco
pokazit, pokazí se to.“**

My ve Šlágru jsme
dospěli k vyšší úrovni a
Murphyho jsme překonali:

Murphyho Šlágr zákony

**č. 1: Může-li se cokoli podělat,
tak se to podělá a taky
všechno s tím související.**

č. 2: Ono se to nějak udělá.

Zákon č.2 vychází ze
strachu z páně Peterky.

Murphy, závidíš?

Teď jsem zavřel oči a uviděl
tě, Murphy, jak jsi vzteklý,
že jsi ještě nevymyslel Šlágr
zákony. Ale na to nemáš, vezmu
to za tebe. Chudinko...

Slovník cizích slov:

Přenosák – (přenosový
vůz), automobil, tedy dodávka,
ve kterém je dlouhý stůl a tři
židle. Sedí tam režisér, ten
používá Tricaster, viz níže.
Zvukař, tady je jasné, že používá
mixpult a další vybavení, a
odbavovací pracovník, jenž
používá počítač s programem
VmiX, jež dokáže dostat obraz
a zvuk do vašich televizorů.

Tricaster – (nachází se
většinou v přenosovém voze),
počítač, do kterého je zapojeno
množství kamer a režisér
tady přepíná (stříhá) mezi
jednotlivými kamerami. Na hlavě
má sluchátka s mikrofonom a
buzeruje chudáky kameramany.
Ale i ti smí režisérovi do
sluchátek cokoli říci, a tak je v
komunikaci občas dosti veselo.

Odbavovač – (používá se
pouze u živých přenosů), tento

počítač umí přijmout signál
z Tricasteru a poslat jej na
vysílač (viz níže). Navíc umí do
obrazu vkládat titulky a lišty,
umí odehrát klip, či reklamu.
Ve chvíli reklam si na „place“
odfrknou a jde se na cigáro.

Vysílač – (ten se nachází
v Ostravě), počítač, brácha
odbavovače, který je potřebný
pro propojení odbavovače a
playoutu. To je finální počítač,
který posílá vysílání do vašich
antén, satelitů atd. Ten je také
vybaven programem VmiX, ale
jen přijímá signál a drátem jej
posílá do těch televizních antén.

Živák – vysílání, které je
téměř živé, a to proto, že než se
signál ze studia nebo přenosáku
dostane k vám do televizi, trvá
to zhruba deset vteřin. Proto
některé telefonáty zní tak, že
telefonující nedoslýchá. Má
totiž zapnutý zvuk na televizi
a čeká, až se uslyší. Jo, v tu
chvíli je deset vteřin ukrutná
doba. Jak Murphyho zákon
říká: Délka sekundy je relativní
pojem: Záleží, na které straně
dveří WC se nacházíte.

Chytré ucho – sluchátko,
co má moderátor při živém
vysílání v uchu a režisér mu
říká pokyny jako: čas do
začátku přenosu, „máme klip
připravený“, nebo i opravuje
ceny produktů a tak dále.

Pro vysvětlenou

Při živém vysílání to funguje takhle: Kamera zabírá Peterku a ten zrovna pojíždá Richardův pokrm, tváří se blaženě a mlaská. Mlaskání přenáší mikrofón do mixpultu. Mixpult posílá zvuk do Tricasteru. Tricaster je přepnut na detail Peterky a k obrazu přimíchává i blažený zvuk. (Jen v tu chvíli není Peterkovi rozumět, ale vy, naši milí diváci, už jste zvyklí).

Z Tricasteru obraz se zvukem putuje do odbavovače. Odbavovač a vysílač jsou bráchové a jsou propojeni internetem. Ostravský počítač už jen signál přijme a pošle k vám domů. A vy sedíte u televizoru a pomlaskáváte s Peterkou u jednohubek, nebo řízku se salátem.

Povědomí o povinnoslech

Přijel jsem do práce klasicky okolo desáté a v mejlu jsem měl od Dášeňky několik prací. Svižně jsem se do toho pustil a byl v klidu s tím, že jen znovu zapojím „přenosák“. Tedy Přenosový vůz. Byl totiž rozebrán kvůli otáčivému hledišti v Týně. Jelikož se to hlediště otáčí, otáčí se i kamery a otáčet se tedy musí i režie. A tak se přenosák rozebral.

Další Murphyho Šlágr zákony

č. 3: Když prší, nepouštějte k autu Marka. Když neprší, ani na deset metrů daleko, aby nezačalo pršet.

č. 4: Když už se přiblíží, nesmí zvedat ruce, nejlépe mu je svázat!

č. 5: Kdyby chtěl zvednout ruce nesvázán, křičte STOP!!! nebo NEHEJBEJ SE!

č. 6: Když už ty ruce zvedne, je pozdě.

č. 7: Když už je pozdě, volejte Hejdu (to je Šlágr počítačový doktor s titulem „Ing.“)

Ujdeme na lo! Řekli by Pal a Mal.

V hlavních rolích: Pat – HyPulík, Mat – CmFrMarSr. Dále hrají: zvukař Andrej, Jarda Kovář, odborník na VmiX, Kuba Jeřábek, odborník na VmiX, zrovna nepřítomen, ale na telefonu s blbým internetem. Ostatní role: Dášeňka Nerváková, Jindra Vraceč, Jirka Přihlížeč a další.

Je okolo poledne a Pat a Mat se scházíme u přenosáku, že jej zapojíme a odzkoušíme, neboť se večer vysílá živák ze zámku v Dačicích. Mat sehnal klíče od přenosáku a Pat se jal vyznat se v odpojených kabelech.

Není tak velký problém znovu zapojit přenosový vůz. Jenže právě začalo pršet.

(Murphy, máš radost?) Začalo pršet přímo do těch počítačů, které jsou hned u dveří vozidla a které je potřeba udržet naživu.

Nápad byl jasný a transparentní: Postavíme stánek a natáhneme druhou plachtu až na střechu auta. Já a CmFrMarSr (tak ho mám uloženého v telefonu), jsme se jali stavby deštivzdorné konstrukce. Vysvětlím: Cm (Česká muzika), FrMar (Franta Marek), Sr (senior), ve Šlágru se pohybuje i junior a toho mám uloženého jak? Ano správně! Dílo dokončeno a vypadalo to, že jsme zvítězili.

Znovu se pouštím do zapojování. Pozor! Tady musím upozornit na neskutečný kabelový salát, jež strůjci přenosáku vytvořili. Ano narychlo, ale proč nepoužít pětimetrový kabel, když se dá použít desetimetrový. Pod nohama pracovníků v přenosáku pak vznikl neuvěřitelný, nikoli salát, ale guláš. Myslím tím kabely smíchaný s upadlými bonbóny páně CmFrMarJr, s upadlými papričkami z bagety páně Andreje a samozřejmě drobků a špíny z předchozích akcí. Zalezl jsem pod stůl toho vozu a jal se vyznat v tom, co tam je zmuchláno.

„Tohle bude zvuk do Tricastera, asi,“ prohlásil Mat. Mat tahal za kabely. Pat potvrdil, že to vede do mixpultu. To ale neznamená, že je to správně. Zapojil jsem. Takže já se prodírám spleť kabelů a potravin. Mat mi říká, za co tahám a kam to vede. Nebudu

to prodlužovat, nakonec jsme to zapojili. Pomohl i Andrej, jehož jsme požádali o konzultaci ohledně zvukového pultu. Přišel, zapojil reprák, mikrofony, chytrý ucho, a nakonec vše fungovalo.

Zapneme ledy počítače

Tricaster měl trochu problém s těmi třemi obrazovkami. Trocha klikání a bylo nastaveno. Ale ten odbavovač se nějak nechtěl propojit s vysílačem v Ostravě. Byl pozván Jarda a posléze i Jakub na telefonu. Kuba měl velký zájem, aby se akce zdařila, neb ji domluvil, a tak byl velmi iniciativní na úplně pomalém internetu. Jarda seděl v přenosáku a konzultoval postup s Kubou. Připojení přenosáku s Ostravou se nakonec také podařilo. Vyhráno!!!

[Murphy se bude za chvíli chechtat]

Posledním nevyřešeným problémem bylo, jak sundat tu plachtu, ve které se vytvořil asi hektolitrový „lavor“ vody. „Jak to uděláme, aby se to nevylilo do těch počítačů?“ Ptám se Mata a přemýšlím o nějakém bezpečnostním igelitu, který dáme přes tu bednu s elektronikou. „Já to takhle zvednu...“ Větu nedokončil, protože zvedl ruce a jen, co

se té plachty dotknul, ozval se takový šplouchavý zvuk. Já jsem nestihl nikterak zareagovat. Voda zasáhla převážně Mata, ale částečně i ty počítačy. Takže poslední problém byl vyřešen velmi rychle, ale nikoli efektivně.

Nakonec jsme oba usoudili, že zásah nebyl tolik dramatický a otřeli jsme vlhkost hadrem. Odjezd byl naplánován na patnáctou hodinu. Stihli jsme to jen tak, tak. Vyrázili jsme v půl čtvrté.

Jsme v Dačicích na zámekském nádvoří

Přenosák je výborná věc. Většinu drátařiny máte zapojenou a jen do vozu připojíte 220, kamery a jeden kabel se zvukem. Prostě ušetřeno spoustu práce a času. Ale... K tomu se dostanu za chvíli.

Čekám u přenosáku a z okna v prvním patře zámku se postupně spouští jeden kabel za druhým. Zapojuji je do správných konektorů. Vše nataháno. Zapínám Tricaster a očekávám obraz ze šesti kamer. V patře kameramani staví kamery a postupně se obrázky na monitoru objevují. „Aha, vypnula se jedna obrazovka,“ říkám si v duchu a trochu mě to děsí. Než jsem ale myšlenku dokončil, monitor opět naskočil. „Nějaká počítačová taškařice,“ usmál jsem se a jal se zapnout odbavovač. Mačkám tlačítko a ono nic. Máčkám znovu a zase nic. Začal jsem být nervózní. Kontroluji kabel napájení. Vše v pořádku. Opodál postával Jirka a

vychutnával si svůj digitální šluk. (To jsou ty cigarety, co potřebují nabíječku). Se zájmem mě pozoruje, jak problém vyřeším. To už jsem klel a marně se snažil přístroj nějak přivést k životu.

Nějakou šuškanou se situace dostala až k uším Dášeňky. „Co se děje?“ ptá se mě. Odešel odbavovací počítač. Na tomto místě musím pochválit Mata, neboť se Dáše dobrovolně doznal k incidentu se stánkem a sprchou. „Jak to uděláme? Jede sem ještě Jindra. Může něco přivést?“ Jelikož vlastníme dva odbavovací počítače (v přenosáku a ve velkém studiu), existovalo řešení.

Dáša aktivuje telefon a o chvíli později hovoří. Když domluvila, oznámila, že už je Jindra na cestě, ale že se vrací. V tuto chvíli zbývají do živého přenosu necelé dvě hodiny. Podotýkám, že cesta z Dubného do Dačic trvá hodinu a půl. Jarda Kovář byl ještě v práci, a tak Jindrovi dotyčný počítač z velkého studia připravil. Jen naložit a znovu vyjet.

Je dvacet hodin a deset minut

Zvuk odzkoušený a kamery nastaveny. Natáčet se může, ale vysílat zatím nikoli. O dvě minuty později se na nádvoří objevuje automobil Jindry. Počítač dorazil. Rychle jsem jej zapojil, zapnul a Kuba se ujal připojení do Ostravy. Povedlo se. Peterkovi se v chytrém uchu ozvalo: „Dvě minuty do vysílání.“ Všem se nám tak nějak ulevilo.

Vysíláme

„10, 9...“ zní v chytrém uchu. „...3, 2, 1.“ „Tak, přátelé...“ zahájil Karel Peterka živé vysílání tímto oblíbeným úvodem. A v tu chvíli zhasla jedna ze tří obrazovek Tricasteru. Režisér Kuba na mě pohlédl. Pokrčil jsem rameny. Obrazovka zase naskočila. Po chvíli se vypnula jiná obrazovka. A pak i třetí. Ale vždy to bylo jen na chvíli. Ale zhruba v půli vysílání se monitor číslo jedna vypnul a už nenaskočil. Naštěstí je tento monitor pro vlastní střih nejméně důležitý. Nějak tak

to prostě fungovalo. Kuba je naštěstí klidás, a tak prostě rozmary monitorů ignoroval.

Konečně konec

Je tři čtvrtě na půlnoc. Vysílání končí a krom monitorového poblikávání se už nic nepodělalo. Vypínáme počítače, kameramani balí kamery, motají se kabely. Postupně se na dolní chodbě zámku kupí množství krabic a futrálů.

Už to vypadalo, že to jen naházíme do auta a jedeme domů. Ale Murphy nikdy nespí.

Začalo pršet. Ne, pršet. Lejt! Od dveří zámku do auta to byly nějaké tři metry. Levá půlka dveří dodávky byla zavřena, aby znovu nenapršelo do počítačů. To ale značně komplikovalo nakládání. Nakonec jsme přeci jen, i když promočení, nasedli do aut a rozjeli se zpět do domovů.

Doufám, moji milí čtenáři, že toto vyprávění čtete v suchu a teple a že máte díky našim strastem dobrou náladu. Vždyť cizí nezdar přeci potěší.

Váš HyPulík.

